

Hétfő

1

A lelkem mélyén azért ennél egy hangyányival komolyabb fogadtatásra számítottam, amikor egy másodperccel korábban lenyomtam a kilincset. Illett volna honorálni, hogy egyáltalán bejöttem. Nincs annál utálatosabb dolog, mint a hétfő reggelt munkával kezdeni. Persze ez minden napról elmondható, de a hétfő különösen gyűlöletes. Már a Biblia is negatívan említi: a hétfő bűn. Bár ez így azért aligha jutott volna eszembe, ha előző este nem iszom magam csillámpónira.

Eleve tele volt a hócipőm az egészszel, és akkor még ez is: sehol egy ember. Hogy a kutya sem várt rám, nem igazán lepett meg. Nem jellemző a rendőrségre, hogy nagyon pátyolgatnák az újakat. Az azonban, hogy határozott füstszagot éreztem, még nekem is új volt. Kegyetlen másnaposságom miatt azonnal émelyegni kezdtem.

Mielőtt beléptem volna, még elkínzottan felnéztem az apró épület alacsony homlokzatára. *Alseriffi iroda – Pine Valley* – olvastam a megfakult feliratot, melyet csak tovább fakított a már reggel nyolckor tűző kaliforniai nap. Május derekán még nem volt ilyen kánikula. Kell ez nekem?, tettem fel magamnak a kérdést századszor is, majd sóhajtva vállat vontam.

Tanácsstalanul megálltam a küszöbön, hogy felmérjem a helyiséget. Alig hatszor hat yard alapterületű szobában álltam, amelybe íróasztalokat, székeket, egy italautomatát és pár számítógépet zsúfoltak. Az ajtó mellett egy mellig érő pult kapott helyet.

A füstszag innen jött.

Az a templomi, tömjénes fajta.

Átsandítottam a pult felett, s rögtön megláttam a tüzet a túloldalán. Priccs állt a falnál, azon pedig egy rendőrtiszt hevert. Khaki egyenruháján, a hónaljnál,

a hájhurkák körül jókora izzadságfolt sötétlett, túskehajából patakokban folyt a verejték. A pasas az oldalán feküdt, mereven nézett a szemembe, és nem szólt egy szót sem. A legkülönösebb azonban a füléből a magasba nyúló sárgás tölcsér volt, amelynek a vége vidáman lángolt. A mennyezet felé vékony, fekete füstcsík kanyargott. Megkísértett a gondolat, hogy egy palack vízzel a fickó segítségére sietek, de aztán nem tettem. Hátha ő lesz a főnököm.

Egyetlen szó nélkül felmutattam a levelet, amellyel ma reggelre iderendelt a San Diego megyei seriff, így a kolléga még fektében is jól láthatta a fejlécezt meg a méreletes rendőrségi jelvényt, amit a lapra nyomtattak.

– Rendőrtiszt? – vakkantotta.

– Az. Mától itt dolgozom.

– Mindjárt jövök – morogta, és felemelt egy kezitükröt, amiben megvizsgálta a fülében lobogó tölcsért. – Már csak pár perc.

– Persze – mondtam szelíden. Az örültekkkel jobb nem vitatkozni, főként, ha pisztoly lóg az oldalukon. A férfi ráérezett a gondolataimra.

– Nem vagyok bolond, csak a fülem fáj. Ez egy fülgyertya.

Fülgyertya.

Ühüm...

Hová teszi a fáklyát, ha majd aranyere lesz?

– Semmi gond – vontam vállat.

Percek teltek el egyetlen hang nélkül.

A pasas égett – én vártam.

Egyszer csak megszólalt a pulton a telefon. A kövér zsaru rám nézett.

– Ki az?

A készülék felé pillantottam.

– Nem tudom. – Ránéztem a kijelzőre. – De a 911-et hívja az illető – tájékoztattam a fickót.

– Vegye már fel, ember! Azt mondta, mától itt dolgozik. Fogja fel vizsgamunkának.

Ezen ne múljék! Megnyomtam a kihangosító gombját, hogy azért a kolléga is hallja, és bejelentkeztem a hívónak:

– Alseriffi iroda, Pine Valley. Tessék!

– Segítsenek! – sipította egy nő fejhargon, amitől azonnal meglazult a fogtömésem. – Eltűnt az anyám!

A fülgyertyás rendőr arca megfeszült, de kísérletet sem tett rá, hogy a segítségemre siessen. Eleve nem volt szimpatikus, és ezzel sem javított a helyzetén.

– Nyugodjon meg, kérem! – búgtam a mikrofonba. – Kivel beszélek?

– Mrs. Mikkelson vagyok.

– Á, Mrs. Mikkelson! – Annyi öröm volt a hangomban, mintha ezer éve ismerném. – Mondja el, kérem, mi történt.

– Olyan ideges vagyok én is, meg a férjem is! A mama eltűnt! Egy piros pongyolában...

– Mikor látta utoljára?

– Este. Összevesztünk, és elrohant. Azt mondta, megöli magát.

Ez is jól kezdődik. Égnek emeltem a szemem. Öngyilkossági szándékkal eltávozott személy felkutatása. A leghálátlanabb zsarumelők egyike – nincs benne semmi érdekes, viszont hatalmasat lehet rajta bukni, ha elszúrsz valamit. Miközben feltettem az ilyenkor szokásos kérdéseket, a sárga lánggal lobogó rendőrtiszt kíváncsian hallgatott. Bár az is lehet, hogy a gyertyától semmit sem hallott. Amikor befejeztem a nő faggatását, a türelmét kértem, és letakartam a tenyeremmel a mikrofont, hogy ne hallja, amit a fülgyertyással beszélek. Mire kinyithattam volna a számat, a pasas megelőzött.

– Eddig megjárja. Most mit tenne?

Gondoltam, megmutatom, milyen tájékozott vagyok a témában.

– A friss bűnügyi kutatások szerint – kezdtem bele tudálékos hangon abba a fejtegetésbe, amelyet előző este Gary Sinise-től hallottam a *CSI – New York* ötven-valahányadik részében – az öngyilkosok, amennyiben valóban meg

akarnak halni, nem mennek túl messzire a lakóhelyüktől. Ha fel akarják hívni magukra a figyelmet, rendszerint a kádban végeznek magukkal, ha nem, akkor leginkább a fáskamrát választják. Ez a statisztika.

Jövendőbeli munkatársam érezhetően meghökkent.

– Valóban...? Akkor tapintatosan derítse ki, hogy Mikkelsonék körülnéztek-e már a ház körül.

– *Tapintatosan?*

– Persze.

– Hát, jó – bólintottam. A tapintat a középső nevem. Beleszóltam: – Itt van még, Mrs. Mikkelson?

– Igen!

– Jól van, asszonyom, nyugodjon meg. Megkeressük a mamát, ne aggódjon. Máris hozzálátunk. Addig is megtenne valamit a kedvemért?

– Mit?

– Míg mi dolgozunk, ön csak feküdjön be a *kádba*, és vegyen egy jó meleg fürdőt, hogy megnyugodjon. Az majd segít. A férjét pedig kérje meg, hogy menjen hátra a *fáskamrába*, és vágjon egy kis tűzifát a kandallóba. Attól majd ő is megnyugszik. Megígéri?

– Honnan tudja, hogy van kandallónk?

– Mi mindent tudunk, asszonyom. Megtesszük a szükséges lépéseket, és majd jelentkezünk.

Megszakítottam a vonalat, majd a fülgyertyásra néztem.

– Milyen voltam?

– Maga nem normális – hörögte fektében az alseriff.

Ahogy elnéztem a kis zsarátnokkal a fülében, arra gondoltam, bagoly mondja verébnek, ám mégis udvariasabbra hangoltam magam annak ellenére, hogy a kínzó macskajak igencsak leszállította a hülyéssel szembeni tolerancia-küszöbömet. Már ha egyáltalán volt nekem olyanom.

– Ezt *hogyan* kérdezhettem volna meg körmönfontabban? Ha van hulla, és ott van, ahol mondtam, úgyis mindjárt visszahívnak.

Mérgesen visszanyelte a ripszot, így csend lett.

Ő szolidan lángolt, én pedig megbabonázva könyököltem a pulton.

Amikor végre kezdett izgalmasra fordulni a dolog, s már csak alig hüvelykujnyi csonk maradt a kolléga fülében, a férfi kivette az izzó tölcser maradékát, és bedobta a priccs mellé készített vizespohárba. Mihelyst a gyertya ellobbant, óvatosan kihalászta, és odaballagott a kormos csikkel a pulthoz. Szinte undorral nézett rám.

– Mit bámul, he?

– Maga meg mi a fenét csinált? – szakadt ki belőlem a kérdés.

– Mondtam, nem? Fülgyertya. A vákuum kiszívja a gyulladást – azzal egy bicskával szétfejtette a csonkot, és elém tárta annak barnássárga tartalmát. – Látja? Ezt mind a fülemből húzta ki.

Fordult egyet a gyomrom, és tudtam, hogy ezt most nem az esti whisky okozza. Inkább témát váltottam, és elé toltam a parancsomat.

– Cameron Larkin nyomozó őrmester vagyok, és mától itt szolgálok.

– *Larkin?* Mindjárt gondoltam – köpte a szavakat, s közben olyan mély szakértelemmel mért végig, akárcsak David Attenborough egy maláj tüskésteknőst. – Szóval maga *az* a Larkin!

– Igen. *Az* a Larkin vagyok – hagytam rá, hiszen túl sok Larkin aligha állhatott itt szolgálatba ezen a napon.

Valamiért úgy gondoltam, nem kell mindjárt az első alkalommal beszólnom a tisztnek, hiszen amilyen pechem van, még sokáig itt leszek. Éppen eléggé megverte őt a sors nélkülem is, hiszen ilyen ronda embert már régen láttam.

Mármint élőt, persze.

Jó magas volt, hat láb felett, viszont hatalmas hassal és a dereka körül méretes úszógumival szerelte fel a természet. Haja ritkult, alighanem ezért

vágatta tüskésre, kék szeme kissé révetegen bámult a képembe. Ha még ehhez hozzáveszem az elálló fülét, amelyből úgy kell kifüstölni a gyurmát, hát igencsak szerencsétlen figura állt velem szemben. Alighanem ő lesz a főnököm.

– Malcolm Jerstad vagyok, az alseriff.

Igen. Ő a főnököm. Tehát szép és okos – jobb, ha ezt mielőbb az eszembe vésem.

– Nos, Malcolm...

– Magának *Jerstad alseriff*, Larkin őrmester! – rőffent rám.

Remek.

Utoljára az akadémián találkoztam ilyen jobbraát-balraát barmokkal, és nagyjából ott szólítottak utoljára a rangomon. Erre most, tizenhárom év után megint itt van egy karót nyelt. Fel kell vennem a tempót.

– Uram! Értettem, uram! – harsogtam a képébe egy légkalapács decibelértékével, és vigyázzba vágtam magam. Tudtam, hogy megy ez katonáéknál. A *CSI* mellett a *JAG*-et is néztem egy időben. Sajnos csak a betűszavakat veszem észre a tévéműsorban.

Láthatóan elégedett volt, mert rám mordult.

– Igazolvány?

Mivel a rendőrségi jelvényemet két napja leadtam az előző munkahelyemen, Great Fallsban, nem volt nálam más, mint a jogosítványom, ezért azt adtam át. Jerstad alaposan megnézte a képet, és a farzsebéből előkotort egy lapot. A kinyomtatott e-mailben álló adatokat összevetette a jogosítványon lévővel.

– Tényleg maga az.

– *Uram! Igen, uram!* – üvöltöttem kétlábnyi távolságból teljes erőmből a tisztnek, aki ezúttal kissé összerezzent. Kíváncsi voltam, melyikünk bírja tovább.

– Itt a fegyvere, az igazolványa és a jelvénye – tolt elém egy kartondobozt, amit a pult alól vett elő.

Egy kilenc milliméteres Beretta volt benne három tárral és egy doboz lőszerrel, meg egy *Pine Valley Alseriff* feliratú, bőrtokba zárt csillag. A jelvényt az övemre csatoltam, aztán a *Terminátor III*-ból ellesett gyors, szögletes mozdulatokkal ellenőriztem és megtöltöttem a fegyvert. Mivel két éve még Schwarzenegger volt a kormányzó, megfordult a fejemben, hogy talán ezzel kissé benyalhatom magam ennél az izzadságszagú bürokratánál. Egy perc múlva az övemen lévő tokba csúsztattam a Berettát, majd újra vigyázzba vágtam magam, és felüvöltöttem:

– Uram! Készen vagyok, uram!

– Helyes. Ezen a lapon – tolt elém egy iratot – megtalálja a belépőkódjait a számítógépes hálózatba és a nyilvántartásokhoz, meg minden egyéb tudnivalót, közte a szolgálatba lépése időpontját és a havi beosztását.

– Igen, uram!

– Egyenruhát csak holnapután tud vételezni.

Most kicsit kiestem a szerepemből.

– *Egyenruhát?*

– Azt.

– Uram, én jó tíz éve nyomozó vagyok... nincs is egyenruhám.

– Itt majd lesz.

– De...

– Maga *itt* nem nyomozni fog, Larkin.

– Nem?

– Nem. Egyetlen nyomozói állásom van az irodában, és az az állás be van töltve.

– Akkor miért helyeztek ide?

– Udvarias vagy őszinte választ akar?

– Ezt most nem értem.

– A demoverzió szerint maga a járőröket fogja erősíteni, mivel komoly tapasztalatai hozzájárulhatnak az állomány képzéséhez.

– Valóban? Hízeltél.

– Ez tényleg az. De ez volt az udvarias. Érdekli az éles változat is?

– Az is van? – pislogtam zavartan. – Persze...

– Akkor az éles – vigyorodott el Jerstad. – Emlékszik még Karl McHugh-ra?

A francba! McHugh egy évvel ezelőttig a főnököm volt a San Diegó-i gyilkossági csoportnál. Akkor az ostobasága miatt meghalt a társam, én meg kórházban végeztem. Amikor bejött meglátogatni, az általa odacsődített sajtó szeme láttára a fejébe húztam egy infúziós állványt. Akkor jó ötletnek tűnt. Betört a koponyája. Mennem kellett San Diegóból, és a montanai Great Fallsban kötöttem ki egy időre egy kaméleon társaságában... De az egy másik történet.

– Persze hogy emlékszem rá – vágtam fapofát. – Atyai jó barátom.

– Akkor bizonyára örül a hírnek, hogy fél éve őt választották meg seriffnek...

McHugh a seriff?!

Aki az alseriff felettese, aki az én felettesem? Cameron, Cameron, megint rossz hajóra szálltál. Közel voltam hozzá, hogy örömben keressek egy tál spenótot, és belefejeljek.

Jerstad kaján vigyorral folytatta.

– Amikor kiderült, hogy maga visszatér a San Diegó-i rendőrség kötelékébe, a seriff személyesen kérte meg Devil kapitányt, hogy maga itt kezdhesen Pine Valleyben. Nagy megtiszteltetés ez, Larkin!

Az.

Szeretném is megtáviratozni. „*Szívatnak, anyám, stop.*”

– Igen, uram!

– Remek! Lépünk tovább. Kocsija van?

– Nincs, uram.

– Nincs? – nézett rám csodálkozva.

– Great Fallsban az autóm végletesen amortizálódott.

– Akkor hogy jött ide Montanából?

– Busszal.

Úgy nézett rám, mint aki ilyesmiről még nem is hallott.

– Nos, az baj... A kocsijaink jelenleg szervizben vannak. Mint láthatja – mutatott körbe a szűkös helyiségben –, az elhelyezésünk nem épp ideális. A múlt héten kiégett az alseriffi iroda. Ezt a helyet a városi tűzoltóság bocsátotta ideiglenesen a rendelkezésünkre.

– Biztos rossz a lelkiismeretük.

– Mi?

Szívtam egyet a fogamon. Az ilyen megjegyzések miatt nem halad az én karrierem.

– Semmi, uram. Kérem, folytassa!

– A kocsik egy része is megsérült a tűzben, és a javítóbázison próbálnak valamit kezdeni velük. Azt a kettőt, ami még működik, a régebbi járőrök használják.

Benézett a pult alá, és előhalászott egy indítókulcsot.

– Ez... nos, ez egy... – hosszan kereste a szavakat – tartalék autó... A tartalék tartaléka. Egy magánszemély, egy angol mágnás adományozta a seriff irodájának, amikor elfogtuk a hétvégi házába betörő rablókat. Arra az esetre, ha nem lenne járműve, McHugh seriff kifejezetten magának szánta az autót, Larkin.

Elfogott a félelem. Legutóbb is egy autón veztem össze McHugh-val. Abban a kocsiban halt meg a társam. Jerstad elém tolta a kulcsot, én meg rámeredtem a beleprésselt jelre.

– Ez meg mi?

– Slusszkulcs.

– De a jel!

– Ez egy Mini.

– *Mini mi?*

– Ez a neve. Nem a jelzője.

– Mi a fene az a „Mini”?

– Egy angol kocsis, Larkin. – Mivel még mindig bambán néztem, úgy vélte, magyarázatra van szükségem. – Angol... Tudja: London, puding, Churchill. Egyszóval angol.

– Ja! – derült fel az arcom. – Angol!

– A váltóval vigyázzon, valami más típusból szereltek bele egyet, mert az eredeti tönkrement. Nehezen jár.

Ez is jól kezdődik.

– Itt a rádiója, a hívóneve Valley 9 lesz.

Kissé tétován a derekamra csatoltam az adó-vevőt.

– Mikor kezdek, alseriff?

Ránézett az órájára.

– Húsz perce szolgálatban van.

Meghökkenem.

– Azt hittem, ma még nem osztanak be. Elfoglalom a helyem, felveszem a felszerelést...

– A felszerelést megkapta, az egyenruhát meg csak holnapután tudja felvenni.

– De...

– Mit akar még, csessze meg? Rezesbandát?

– *Nem, uram!*

– Na, akkor mehet járőrözni. Az útvonalterve itt van – nyomott a kezembe egy újabb lapot. – Ha letér róla, kibelezem. Ha hívást kap, rohan, ha nem kap hívást, rója a köröket. És keresse meg Mrs. Mikkelson anyját! Megértette?

– Igen, uram! – üvöltöttem, s közben arra gondoltam, mégis inkább a *New York State Gallery of Monet*-t kellett volna választanom, amikor új munkahelyet kerestem. Jól jönne most a biztonsági őri dzsekijük, hátán az NYSGM felirattal.

Jerstad már el is fordult, de még utánaszóltam.

- Alseriff!
- Mi van?
- Ki van még szolgálatban?
- Fair rendőrtiszt. Hívóneve Valley 4.
- Csak mi ketten?
- Kisváros ez, Larkin.
- Látom – morogtam, és az ajtó felé indultam.
- Hé! Larkin!

Tudtam, hogy nem úszom meg ennyivel. Négyes fázis. Most jön a fenyegetőzés. Visszafordultam.

Jerstad az ujjával integetett.

– Itt nem fogja ám eljátszani ugyanazt, mint Great Fallsban! Magán lesz a szemem.

– Majd vigyázok, uram.

– Helyes.

Anyád.

Kiballagtam a szűk irodából a napfényre, hogy megkeressem a kocsimat.
Az angolt.